

Arrest

nr. 246 044 van 11 december 2020
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 10 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gelet op arrest nr. 241 328 van 23 september 2020 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 14 oktober om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN loco advocaat D. ANDRIEN & J. JANSSENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 25 september 1983 en uit de Gazastrook afkomstig te zijn.

De verzoekende partij dient op 27 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 16 juli 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 november 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. R. M. M. (...), bent een Palestijnse bewoner van Gaza. U bent een soennitische moslim en geboren op 25 september 1983. U bent als vluchteling ingeschreven bij UNRWA. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Gaza in Khan Younes. U bent afgestudeerd aan de Al-Azhar Universiteit in Gaza en werkte sinds 2011 als leerkracht lichamelijke opvoeding aan de school Eid Al Agha in Gaza. U bent getrouwd en heeft twee minderjarige kinderen die samen met uw echtgenote in Gaza verblijven. In Gaza was u niet politiek actief.

Op 17 februari 2014 kwamen enkele Hamasleden aan uw deur. Ze vroegen u om tijdens uw lessen goed te spreken over Hamas zodat uw studenten sympathie voor hen kregen. Bijkomend wilden ze ook dat u na uw werkuren voor Hamas mee zou werken aan het graven van tunnels. Ze zouden u gekozen hebben omdat u als sportleerkracht een goede fysieke conditie had, en ook omdat uw studenten van uw vak hielden waardoor ze gemakkelijker beïnvloed zouden worden door u. U hebt hun verzoek echter geweigerd. Ze gaven u toch zeven dagen denktijd. Zeven dagen later kwamen ze opnieuw aan uw deur. Ze vroegen u of u nagedacht had over hun voorstel. U hebt hun voorstel echter opnieuw afgewezen, waarna ze u onder dwang hebben meegenomen naar een gevangenis. Daar werd u aangesproken door hun leider. U werd tien dagen lang vastgehouden en mishandeld. Op het einde hebben ze u in een zak gestoken en zo afgezet in de stad. U werd meteen afgevoerd naar het ziekenhuis waar u tien dagen lang werd verzorgd. Er werd bij u een rugprobleem vastgesteld die te maken zou hebben met de foltering die u heeft ondergaan. U stelt dat u nog steeds rugproblemen hebt daardoor. Na tien dagen werd u ontslagen uit het ziekenhuis en ging u terug werken.

Vier jaar lang hebt u niets meer vernomen van Hamas. Op 4 maart 2018 kreeg u plots een oproepingsbrief van Hamas waarop stond dat u zich de volgende dag moest gaan melden bij de politie. Vervolgens ging u de volgende dag naar het politiekantoor. U werd daar ontvangen door de leider van Hamas die u reeds in 2014 had gezien in de gevangenis. Hij stelde u opnieuw dezelfde vraag, namelijk om van uw studenten Hamas-sympathisanten maken en ook om mee tunnels te graven. U hebt dit opnieuw afgewezen en werd bijgevolg opgesloten voor dertien dagen. U werd nogmaals gefolterd en geslagen. Na dertien dagen werd u vrijgelaten. U nam een taxi naar huis en ging daarna meteen naar het ziekenhuis. Op 1 mei 2018 kreeg u opnieuw een oproepingsbrief van Hamas. U moest zich de volgende dag melden bij het politiekantoor. U ging echter niet in op hun vraag en vluchtte meteen naar uw zus die in een andere wijk woont. U begon uw vlucht naar het buitenland voor te bereiden. U vroeg een Turks studievizum aan. Op 14 mei 2018 werd het visum uitgereikt. Ondertussen regelde u 'tansik' met Egypte waardoor u op 5 juni 2018 kon vertrekken met uw paspoort via de grenspost Rafah. U nam een vlucht van Caïro naar Istanbul. U reisde verder op illegale wijze naar Griekenland waar uw vingerafdrukken in het kader van illegale binnenkomst zijn genomen op 19 juni 2018. U weigerde internationale bescherming aan te vragen in Griekenland. U wilde immers naar Zweden gaan waar uw ouders en drie van uw broers wonen. Een van uw broers is immers in 2001 gevlucht naar Zweden, uw andere broer in 2010, beiden omwille van persoonlijke problemen met Hamas. Uw ouders en uw andere broer vervoegden hen later via familiehereniging. U bleef tweeënhalve maand in Griekenland en zocht een smokkelaar om u mee te nemen naar Zweden. U vond er echter geen, maar wel een die u naar België kon brengen. Na overleg met uw familie verkoos u om naar België te komen. Van Griekenland nam u een boot naar Italië en daarna reisde u met de bus naar België waar u op 26 augustus 2018 aankwam. U vroeg hier de volgende dag internationale bescherming aan.

Na uw vertrek uit Gaza zouden Hamasleden een paar keer bij u thuis zijn gekomen om naar u te vragen. Uw vrouw zou hen gezegd hebben dat u in Europa bent. Ze zouden een huiszoeking hebben verricht en uw kinderen en vrouw geslagen hebben. Bij terugkeer vreest u een gevangenisstraf van tien jaar omdat u een beslissing kreeg van een militaire rechtbank dat u dit riskeerde als u zich niet aanbood.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele middelbare schooldiploma en universitaire diploma, uw originele UNRWA-kaart, een kopie van enkele pagina's uit uw paspoort, kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, kopie van de volledige paspoorten van uw echtgenote en uw twee kinderen, enkele foto's van uzelf in het ziekenhuis en uw

gezinsleden die gewond zijn, medische documenten uit België, de kopie van uw huwelijksakte, kopieën van de geboorteaktes van uw gezinsleden en kopieën van medische documenten uit Gaza.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de relevante stukken, evenals uit uw verklaringen blijkt immers dat u aan rugproblemen lijdt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud rekening gehouden met uw klachten. Zo werd u de mogelijkheid geboden om te pauzeren wanneer en hoe lang u wenste. Er werden twee pauzes ingelast tijdens uw persoonlijk onderhoud. U werd ook de mogelijkheid geboden om recht te staan tijdens uw onderhoud indien u last kreeg van uw rug door het lange neerzitten. U werd ook geïnformeerd dat u het onderhoud mocht uitstellen indien u zich onwel voelde. U deelde echter mee dat u het onderhoud wilde laten doorgaan (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, p. 9).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie documenten). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof

van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u persoonlijke problemen kende met Hamas omdat ze wilden dat u tunnels zou graven voor hen en dat u van uw leerlingen Hamas-sympathisanten maakte. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd. Eerst en vooral vindt het CGVS het ten zeerste ongeloofwaardig dat Hamas zo veel inspanningen zou doen om u te rekruteren zodat u hen kan helpen met het graven van hun tunnels en zodat u uw studenten positieve boodschappen zou meegeven over Hamas zodat ze sympathie zouden krijgen voor de partij. U gevraagd waarom Hamas net u uitkoos voor die taken, gaf u verschillende redenen. Hamas zou u een fysiek sterke man vinden. U had immers een goede fysieke conditie als leerkracht lichamelijke opvoeding. Daarnaast zou u een vak aanleren die studenten in het algemeen leuk vinden, met name lichamelijke opvoeding. Ze zouden dus gemakkelijker te beïnvloeden zijn door u, zou zou de redenering zijn van Hamas. Daarnaast zouden ze een quota hebben opgesteld waardoor ze ook nog andere leerkrachten uitgekozen zouden hebben voor die taak. U zou een van de gekozenen zijn uit uw regio (CGVS, p. 10). Uw uitleg is echter niet overtuigend. Dat u een fysiek sterke man was, kan hun beweegredenen niet geheel verklaren. U bent allicht als fysiek sterke man niet uniek in Gaza, noch in uw wijk. Gelet op de hoge werkloosheidsgraad in Gaza, zijn er heel veel mensen in Gaza die het aanbod van Hamas zouden aanvaarden in ruil voor een bijverdienste. Dat Hamas in plaats van de zoveel werkwilligen, u dermate intens onder druk zouden zetten zodat u tunnels mee zou graven, u hiervoor meermaals zouden hebben aangesproken, meerdere oproepingsbrieven naar uw adres zouden hebben gestuurd, u tweemaal zouden opsluiten over een tijdsverloop van vier jaar lang, u tijdens deze detenties zouden folteren, uw huis meermaals zouden doorzoeken, niet enkel u maar ook uw gezinsleden zouden lastigvallen, is in deze context waarbij ze kunnen beschikken over voldoende vrijwilligers verre van geloofwaardig. Het vraagt proportioneel immers te veel inspanning van Hamas om één persoon te overtuigen. Bovendien zou Hamas dan ook moeten weten dat u, gezien u meermaals gefolterd werd door hen waardoor u een chronisch rugprobleem kreeg, en gezien uw kinderen die door Hamas zelf fysiek mishandeld werden dat ze psychische problemen hebben gekregen zich niet erg loyaal tegenover hen zou gedragen. Bovendien zouden uw broers al eerder Gaza hebben moeten verlaten omwille van eigen problemen met Hamas,. Hamas heeft dan ook weinig baat bij mensen die ze gedwongen hebben gerekruteerd. Iemand die zich niet volledig inzet voor Hamas en die een dergelijke gevoelige opdracht als het graven van geheime tunnels onder dwang uitvoert, zou immers ook een gevaar kunnen betekenen voor Hamas, vermits zo'n persoon de locatie van de tunnels gemakkelijk kan lekken of tegen Hamas kan spioneren. Dat het graven van tunnels tussen Gaza en Israël anno 2018 een geheime operatie is die Hamas niet zomaar aan gedwongen arbeiders zou toewijzen, is duidelijk gezien de enorme controle van Israël op die tunnels. De Israëlische defensie gebruikt heden hoogtechnologische manieren om mogelijke tunnels rond zijn grens met Gaza op te sporen. Zo bouwt Israël een barrière boven en onder deze grens die van sensoren voorzien zijn om de tunnels te detecteren (landeninformatie nr. 1). Aldus is het duidelijk dat Hamas niet gebaat is bij dergelijke gedwongen arbeid van mensen die niet overtuigd zijn van hun doelstellingen. Dat Hamas u gekozen zou hebben omdat u een leerkracht lichamelijke opvoeding bent die invloed kan hebben op jonge kinderen, is evenmin aannemelijk. Zo zijn er immers heel veel leerkrachten die dergelijke taken kunnen uitvoeren, mogelijk zelfs leerkrachten met sympathie voor Hamas. Bovendien zou Hamas zelf ook beseffen dat uw sympathie voor Hamas bepalend is om uw studenten sympathisant te maken. U ontvoeren, folteren, uw kinderen slaan zal niet bijdragen aan het verhogen van uw sympathie voor Hamas, iets wat ze zelf allicht ook wel zullen weten.

Verder liet u weten dat u op 29 oktober 2014 een paspoort hebt laten maken voor uw zoon Hazem en dat u er ook een voor uzelf ging laten maken omdat u aan het plannen was om weg te gaan uit Gaza (zie documenten). Uw vader in Zweden zou u immers een uitnodiging sturen zodat u op legale wijze naar Zweden kon reizen. U kreeg het paspoort van uw zoon in ontvangst maar inmiddels was u veranderd van gedacht. U besloot om toch in Gaza te blijven en vroeg geen paspoort meer aan voor uzelf. U gevraagd waarom u dat toen besloot gezien uw eerdere problemen met Hamas, antwoordde u "Ik had het goed op mijn werk. Ik woonde alleen thuis. Het was niet nodig om weg te gaan" (CGVS, p. 9). Deze uitspraak ondermijnt uw vrees voor Hamas. U werd immers reeds op 24 februari 2014 ontvoerd, tien dagen lang opgesloten en gefolterd door Hamas waarna u nog tien dagen opgenomen

moest worden in het ziekenhuis om te genezen. Dat u slechts enkele maanden na dit incident toch in Gaza besloot te blijven, ondanks de mogelijkheid om Gaza op legale wijze te verlaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident ten zeerste.

Overigens is het op zijn minst opmerkelijk dat Hamas u voor dezelfde taak eerst in 2014 maar de tweede keer pas in 2018 zou hebben aangesproken. U gevraagd naar de reden voor de lange tussenperiode, antwoordde u "In 2014 werden 140 tunnels vernield. Hierdoor wouden ze nog meer tunnels graven. Daarom hadden ze hulp nodig (CGVS, p. 13). Uw uitleg biedt echter geen opheldering in casu. Het is immers nog steeds niet duidelijk waarom Hamas u dan niet meteen na de oorlog van 2014 die eindigde op 26 augustus 2014 gevraagd heeft om mee te werken aan het graven van tunnels. Deze onlogische gang van zaken is nog een element die de geloofwaardigheid van uw problemen met Hamas verder ondermijnt.

Bijkomend dient te worden gewezen op het feit dat u Gaza legaal mocht verlaten voorzien van uw paspoort en identiteitskaart. Hamas zou echter niet geweten hebben van uw vertrek uit Gaza omdat u door het feit dat u 'tansik' betaalde niet op hun lijst zou gestaan hebben. Uw uitleg is echter niet overtuigend. Uw naam staat immers op publieke documenten te vinden op internet (landeninformatie nr. 2). Volgens deze informatie kreeg u op 1 juni 2018 de toelating om te vertrekken uit Gaza via Rafah met de zevende bus. Gezien deze informatie, die zelfs openbaar te raadplegen is, kan het niet overtuigen dat Hamas niet geweten zou hebben van uw vertrek uit Gaza.

Daarenboven blijkt uit de stempels van uw paspoort dat u de oversteek niet één maar zelfs twee keer probeerde te maken. Eén keer op 4 juni 2018 en de tweede keer op 5 juni 2018. U moest de eerste keer naar huis terugkeren omdat er een probleem was met de computers van de Egyptische grensautoriteiten. U moest de volgende dag terugkomen en u slaagde er die dag wel in om Gaza te verlaten (CGVS, p. 9). Dat Hamas u geen van beide keren opgemerkt heeft, is weinig aannemelijk in het licht van uw voorgehouden verklaring gezocht te worden door hen. Bijgevolg wijst het feit dat u Gaza op legale manier mocht verlaten zonder tegengehouden te worden door Hamas, op de ongelooftwaardigheid van uw problemen met hen.

Tot slot merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde. Nochtans kan van iemand die beweert een nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde, en dat u hoewel u in contact kwam met de Griekse autoriteiten bewust geen aanvraag deed om internationale bescherming en pas in België deze aanvraag deed, doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw identiteitskaart bevestigt uw herkomst, hetgeen niet betwist wordt. Uw UNRWA-documenten tonen aan dat u bij UNRWA ingeschreven bent. Uw diploma's tonen uw opleidingsniveau aan. Het zijn elementen die niet betwist worden door het CGVS. Al uw andere documenten betreffen echter kopieën of foto's van documenten, hetgeen de bewijswaarde ervan sterk vermindert. Kopieën kunnen immers makkelijk via allerlei knip- en plakwerk worden gefabriceerd. Met betrekking tot de documenten van uw gezinsleden, met name de kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, de kopieën van de paspoorten van uw vrouw en kinderen, hun geboorteaktes, en de kopie van uw huwelijksakte bevestigen deze enkel uw verklaringen omtrent uw gezinssamenstelling. U legde ook enkele foto's neer van uzelf in een ziekenhuisbed en tijdens uw sportactiviteiten en foto's van uw gezinsleden met verwondingen. Aan privé-foto's kan vooreerst geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Op enkele van deze foto's wordt u afgebeeld in een ziekenhuisbed in België. Uw medische situatie en hieraan gekoppelde ziekenhuisopname wordt echter niet betwist. De foto's van u genomen tijdens uw lesactiviteiten zijn enkel een bewijs van uw beroep, dat niet wordt betwist. U legde ook foto's neer van uw kinderen en vrouw in het ziekenhuis en van hun verwondingen die ze zouden opgelopen hebben door toedoen van een inval door Hamas na uw vertrek. Hiermee wordt echter niet bewezen hoe zij deze verwondingen hebben opgelopen. Ook de medische documenten die u in dat verband neerlegde bieden geen opheldering in casu. Deze documenten geven aan dat uw vrouw en kinderen, met 'right hand trauma' and 'eye trauma' gediagnosticeerd worden op 10 oktober 2018. Op 20

februari 2019 schrijft de arts het volgende: 'neurotic shock from attack', 'severely afraid from attack' (zie document nr. 13). Geen van deze documenten leggen een verband tussen uw problemen met Hamas en de verwondingen die uw gezinsleden in Gaza hebben opgelopen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met Hamas en gelet op het gebrek aan causale band tussen de verwondingen van uw kinderen en vrouw en uw asielrelaas, kan aldus besloten worden dat deze gebeurtenissen niets te maken hebben met uw problemen met Hamas. Ook in uw eigen medische documenten uit Gaza wordt nergens verwezen naar de oorzaak van uw chronische rugklachten. Een arts kan hoe dan ook nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij uw letsels werden opgelopen. Uw medische documenten uit België beschrijven uw klachten en uw behandeling. De arts geeft geen uitsluitel betreffende de oorzaak van uw klachten, deze baseerde zich hiervoor op uw verklaringen zoals uit het document blijkt. Gelet op het feit dat uw verklaringen omtrent uw problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn, kan er bijgevolg afgeleid worden dat uw medische klachten niet te wijten zijn aan de door u aangehaalde foltering door Hamas.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met Hamas, kan er evenmin bewijswaarde worden verleend aan de twee oproepingsbrieven en de beslissing van de militaire rechtbank die u hebt neergelegd. Documenten hebben immers pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Deze documenten betreffen overigens kopieën. Fotokopieën hebben weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. De beslissing van de militaire rechtbank bevat verder een belangrijke fout in de hoofding (zie document nr. 15). Zo wordt er onderaan het document het telefoonnummer, het mailadres en de website van de 'Military Justice Commission' vermeld die de beslissing heeft opgesteld. De website is echter foutief als volgt weergegeven: www.tmj@gov.ps. Website adressen of url's bevatten geen @. Dit adres leidt bijgevolg niet tot een bestaande website. Dat een dergelijke fout in de hoofding van een zogenaamd officieel document bestaat doet ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit. Samen met uw ongeloofwaardige verklaringen kan er dus vastgesteld worden dat dit een vervalst document is, hetgeen niet strookt met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Tot slot legt u ook foto's neer van de pagina's 1, 6, 7, 46, 47 van uw paspoort. U verklaart dat u uw paspoort bent verloren op een rivier tussen Turkije en Griekenland tijdens de oversteek. U wilde immers uw gsm uit uw zak nemen, uw paspoort stak ook in uw zak en viel bij het uithalen van uw gsm in het water. Het was 's nachts en donker en u kon het paspoort niet meer vinden (CGVS, p. 8). Uit voorzorg had u echter foto's genomen van uw paspoort. Uw verklaring bij het verlies van uw paspoort is echter niet aannemelijk. U legt immers alle originelen van uw identiteitskaart, uw middelbare diploma, uw universitair diploma en uw UNRWA-kaarten neer, documenten die niet verloren zijn gegaan in het water (CGVS, p. 6). Er kan ook niet worden gezien hoe u bij dergelijke illegale manier van reizen, waarbij u per boot een rivier overstak, onmiddellijk nood zou hebben aan uw paspoort waardoor u het op een makkelijk toegankelijke plaats had gestoken zoals uw zak. Daarenboven slaagt u er ook niet in om foto's te tonen van uw volledige paspoort, dit in tegenstelling tot de paspoorten van uw vrouw en kinderen waarvan u wel volledige foto's voorlegde. U legt enkel de foto's van vijf pagina's neer terwijl uw paspoort 48 pagina's bevat. De vaststelling dat u een dergelijke standaardverklaring voordraagt om het ontbreken van uw paspoort te rechtvaardigen terwijl u wel in staat bent om andere originele documenten voor te leggen, is wederom een blijk van uw gebrek aan medewerking en uw weigering transparante verklaringen af te leggen over uw verblijfplaatsen en reisweg.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door

het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen,

rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U hebt een eigen huis waar uw gezinsleden nog steeds wonen. Als leerkracht had u jarenlang gewerkt in de school Eid Al Agha. Uw familieleden in Gaza hebben ook allemaal werk. Uw zus werkt voor UNRWA en uw broer werkt als taxichauffeur (CGVS, p. 5). Bovendien wonen uw ouders en uw drie broers in Zweden waar ze ondertussen de Zweedse nationaliteit hebben verkregen (CGVS, p. 3). Mochten er zich toch nog financiële noden voordoen, hebt u dan ook familieleden die u vanuit het buitenland kunnen ondersteunen. U maakt echter geen melding van financiële problemen in Gaza. Integendeel verklaart u dat u in 2014 weigerde om naar Zweden te gaan waar uw ouders u met een officiële uitnodiging op legale wijze naartoe zouden laten overkomen, omdat u het goed had in Gaza. U had een huis dat u niet eens hoefde te delen met andere familieleden. U woonde daar met uw gezin. Bovendien had u ook werk, hetgeen al een geprivilegieerde status betreft in Gaza waar de werkloosheidsgraad 60% bereikt. Het CGVS hecht geen geloof aan de redenen die u aanhaalt om Gaza te verlaten, de redenen die u zouden hebben verplicht om uw werk op te zeggen, waardoor afgeleid kan worden dat u bij uw terugkeer naar Gaza uw werk als leerkracht kan voortzetten. In Gaza had u ook toegang tot medische zorg, waarvan u meerdere bewijzen neerlegde. Aldus kan er geconcludeerd worden dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, hetgeen ook door objectieve informatie wordt bevestigd die aangeeft dat Gaza verlaten slechts voor de hogere klasse mogelijk is die dat zich kan permitteren (landeninformatie nr. 3).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang

tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de weg besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze

terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de

mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine.

Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 55/2 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van *“het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 195 tot 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979)“*. De verzoekende partij meent ook dat in casu sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Met betrekking tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus stelt de verzoekende partij dat uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat *“de analyse van het verzoek van een Palestijnse asielzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is, de asielinstanties vrijstelt van een analyse op grond van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij van Palestijnse afkomst die bewijst dat hij niet langer de, bescherming van de UNRWA kan genieten, wordt inderdaad rechtsweg als vluchteling erkend“*. Verder wijst de verzoekende partij op het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin het Hof stelde dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden in de zin van artikel 1D Vluchtelingenverdrag. De reden voor het ophouden van de bijstand kan ook voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin de UNRWA werkzaam is, te verlaten, wanneer de beslissing is ingegeven door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon (HvJ, arrest El-Kott van 19 december 2012, C-364/11).

Wat betreft de beoordeling van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij te strenge eisen gesteld aan het bewijs dat daartoe geleverd moet worden, aangezien volgens het arrest El Kott er geen vrees voor vervolging moet worden aangetoond en dat rekening moet worden gehouden met de doelstelling van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, met name het voordeel van voortgezette bescherming. De verzoekende partij betoogt dat na vier uur

gehoor op het CGVS de verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid omtrent haar werk in Gaza en de detentie heeft gevonden. Ook in het algemeen werden er geen tegenstrijdigheden gevonden. De verzoekende partij stelt ook dat haar verklaringen doorleefd waren en voldoende gedetailleerd. De verzoekende partij stelt ook dat zij in dit verband medische attesten en foto's van haar kinderen heeft neergelegd. De verzoekende partij betoogt met verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en arresten van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, dat medische getuigschriften die ter ondersteuning van een beschermingsverzoek worden overgelegd, door de autoriteiten aan een grondig onderzoek moeten worden onderworpen. De verzoekende partij stelt dat de door haar ingediende medische attesten belangrijke documenten zijn die niet systematisch door de verwerende partij kunnen worden verworpen. De verzoekende partij vervolgt dat de overige weigeringsmotieven te linken zijn aan een eerder subjectieve interpretatie van de verwerende partij die bepaalde onderdelen van het relaas niet geloofwaardig acht. De verzoekende partij meent dat in casu, de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoekende partij te weerhouden. De verzoekende partij vervolgt dat: *"Aangaande de spanningen op lang termijn om verzoeker te rekruteren*

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat Hamas een dergelijke inspanning heeft geleverd om verzoeker aan te werven. In de eerste plaats is het oordeel van het CGVS dat het niet aannemelijk is dat verzoeker vooral voor zijn functie van leraar lichamelijke opvoeding en voor zijn lichaamsbouw werd aangeworven, volledig subjectief. Verzoeker begrijpt niet waarom het niet aannemelijk is dat hij met andere kandidaten niet wordt aangeworven. Bij de behandeling van deze kwestie maakt het CGVS een kennelijke beoordelingsfout door de kenmerken van verzoekster afzonderlijk te analyseren in plaats van ze in hun geheel te beschouwen. Bovendien lijkt het CGVS te impliceren dat verzoeker als enige werd aangeworven. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter duidelijk dat hij niet beweert de enige benaderde te zijn geweest. Hij weet echter met of andere mensen soortgelijke problemen hebben ondervonden. Art; 48/3 in fini: "§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

Wat de inspanningen van Hamas betreft, houdt het CGVS er geen rekening mee dat het een militaire organisatie is, die door veel staten als terroristische organisatie wordt gekwalificeerd, die niet gewend is aan de burgers die zich ertegen verzetten en terughoudend is om een weigering door te geven, vandaar de mishandeling van verzoeker en de bereidheid om hem te blijven dwingen zich te conformeren. Bovendien zijn ze in de hel van Gaza weinig bang voor verraad, gezien hun controle over de stad en de psychologische druk die ze op de bevolking uitoefenen. Inderdaad, in geval van verraad wordt de persoon automatisch geëxecuteerd. Het is niet zo gemakkelijk om weg te lopen. De conclusie van het CGVS houdt geen rekening met de bijzondere context van Gaza, waarvan het bestuur sterk verschilt van dat van de Europese landen.

Aangaande zijn niet vertrek naar Sweden

Uit de latere verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet naar Zweden is gereisd omdat zijn visumaanvraag was afgewezen. De asielzoeker werd echter geadviseerd om andere asielzoekers geen visuminformatie te verstrekken en betreurt zijn keuze.

[...]"

Aangaande de redenen voor de lange tussenperiode

Verzoeker is niet in het hoofd van zijn belagers, en kan maar vaststellen dat hij werd niet verder oproept wegens zijn rugproblemen. Hij is ook verbaasd dat hij geen problemen 4 jaren lang had. Zoals het CGVS zelf lijkt op te merken in zijn besluit, oefent Hamas een belangrijke controle uit die hem in staat stelt zich van veel dingen bewust te zijn. De fysieke gevolgen van de behandeling van vervoerker waren echter zo ernstig dat hij Hamas in de jaren daarna niet meer had kunnen helpen, wat Hamas waarschijnlijk op de hoogte was.

Aangaande het publiek karakter van zijn vertrek uit Gaza

Als het blijkt uit de hieronder informatie, kon niet iedereen zo uit Gaza komen:

« Since October 2014, the border has reportedly remained mostly closed. 184 As with Erez, only people of specific categories, including medical patients, religious pilgrims, foreign residents and foreign visa holders, including students, can register on a waiting list held by the authorities in the Gaza Strip pending reopening of the crossing.» (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip. Including on Restrictions on Exit and Return, 23 February 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5a9908ed4.html> [accessed 9 December 2019]).

In juni 2018 controleerde echter Fatah de grensovergang, niet de Hamas. Als gevolg, was verzoeker op de lijst van Fatah, met wie hij geen problemen had.

In tegenstelling verstrekt de verwerende partij geen objectieve informatie dat Hamas regelmatig en zorgvuldig de lijsten van personen die bevoegd zijn om te vertrekken, controleert. Integendeel, volgens

verzoekster is Hamas er in wezen van op de hoogte dat zij via de reisbureaus die de visa organiseren, op de hoogte is om tijdig te worden geïnformeerd. Verzoeker legt echter uit dat hij een aanzienlijk bedrag aan het reisbureau heeft betaald, zodat Hamas niet op de hoogte zou worden gesteld van zijn visumaanvraag.

Voorts is het, indien de naam van verzoekster inderdaad op de lijst in het administratieve dossier staat, onmogelijk om op basis van de door het CGVS verstrekte informatie met zekerheid te stellen dat deze lijst inderdaad vóór de vertrek van verzoeker openbaar is gemaakt, zodat Hamas had kunnen ontdekken dat verzoekster op het punt stond het Palestijnse grondgebied te verlaten (hoewel Hamas deze lijsten regelmatig moet raadplegen).

Aangaande het verloor van zijn paspoort en het niet-indienen van een asielaanvraag eerder

Deze elementen hebben geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van verzoeker. Bovendien zijn de conclusies van het CGVS in dit opzicht volledig subjectief. Het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend, is niet te wijten aan het feit dat hij niet bang was, maar aan de betreurenswaardige omstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Vanuit Gaza voelde de klager zich echter al veiliger en het is heel humaan dat hij zich probeert te vestigen in een land waar hij niet meer problemen zou ondervinden dan hij al in het land had en waar een deel van familie was. Wat het paspoort betreft, blijkt niet duidelijk uit de verklaringen van de aanvrager dat hij het in zijn jas had gelegd om het gemakkelijk toegankelijk te maken. Het CGVS heeft verzoekster hierover niet ondervraagd en trekt conclusies op basis van subjectieve veronderstellingen. Integendeel, zoals verzoeker aangeeft, wilde hij zijn paspoort niet verliezen en hield hij het liever bij zich dan in zijn tas."

In een volgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout van haar economische situatie gemaakt heeft. De verzoekende partij stelt dat zij haar werk verloren heeft en bij terugkeer naar Gaza werkloos zal zijn. De verzoekende partij citeert uit een aantal bronnen om aan te geven, dat het moeilijk is om werk te vinden in Gaza. De verzoekende partij stelt verder dat uit de gehoorverslag blijkt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht wat de financiële situatie van de andere leden van de familie was. Aangezien het leven in Gaza erg duur is, heeft de familie inderdaad niet de financiële mogelijkheden om ook de verzoekende partij en haar gezin een menswaardige levensstandaard te bieden. De verzoekende partij haalt aan dat de humanitaire situatie in Gaza een ramp is als gevolg van de blokkade en het onvermogen van de UNRWA om de bevolking te steunen.

In het daaropvolgend onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om haar opdracht uit te oefenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen voor persoonlijke problemen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Cour Nationale du droit d'asile 24 mei 2013, nr. 04020557 en nr. 04020558. Voorts wordt in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, UNRWA geconfronteerd met een zeer ernstige financiële crisis en in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is UNRWA niet langer in staat om zijn opdracht uit te voeren. Naarmate de humanitaire vraag blijft toenemen, verklaarden de Verenigde Staten in 2018 dat zij UNRWA niet langer zouden financieren. Als gevolg daarvan wordt UNRWA geconfronteerd met een ongekennde financiële crisis en is zij niet langer in staat om effectieve hulp te bieden aan de Palestijnen van de Gazastrook. De verzoekende partij betoogt dat de economische situatie in Gaza, die reeds een humanitaire ramp was, weinig kans heeft om te verbeteren.

In het laatste onderdeel van haar middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet) gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hierbij citeert de verzoekende partij uit arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijst zij naar persartikels die betrekkingen hebben op de burgerslachtoffers. Verzoekende partij concludeert vervolgens dat: *"Dat willekeurig geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van het leven van de verzoekster in de zin van artikel 48/4. §2 onder c van de Vreemdelingenwet, en zou moest het CGVS om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te hebben herkend aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 of c) van de Vreemdelingenwet.*

Dat willekeurig geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van het leven van de verzoekster in de zin van artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet, en zou moest het CGVS om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te hebben herkend aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 of c) van de Vreemdelingenwet."

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 5 augustus 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook op basis van het volgende rapport:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COI Focus UNRWA financial crisis and impacts on its programmes van 20 december 2019.

4.2. Op 11 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. Deze aanvullende nota gaat in op de medische situatie van de verzoekende partij. In kader daarvan brengt de verzoekende partij ook een medisch attest bij. De verzoekende partij haalt haar medische situatie in drie optieken aan, met name als gevolg van haar mishandeling door Hamas-leden, en als een belemmerende factor bij het vinden van werk en het vinden van een veilig onderkomen bij "aanvallen". Voorts gaat deze aanvullende nota in op de mogelijkheid tot terugkeer van de verzoekende partij naar de Gazastrook. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie en dat ook Gaza door het virus getroffen wordt. De verzoekende partij betoogt dat Palestijnse vluchtelingen die in de praktijk niet naar het actiegebied van UNRWA kunnen terugkeren, wegens praktische, juridische en veiligheidsobstakels, ook in aanmerking komen voor erkenning. In een derde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de socio-economische situatie in Gaza. Enerzijds gaat de verzoekende partij in op het coronavirus en de impact ervan op de medische voorzieningen in Gaza. In dit verband citeert de verzoekende partij uit persartikels. De verzoekende partij stelt ook dat het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk maakt. In een vierde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Gaza. Ook hier citeert de verzoekende partij uit verschillende persartikels.

5. Procedure in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet

5.1. In antwoord op de aanvullende nota van de verzoekende partij legt de verwerende partij tijdig een schriftelijk verslag neer. De verwerende partij betoogt dat: *"Daar in de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal op omstandige wijze uiteengezet wordt waarom de door verzoekende partij ingeroepen vluchtmotieven ongeloofwaardig worden bevonden, en verweerder van oordeel is dat verzoekende partij middels het door haar ingediende verzoekschrift er niet in slaagt de geloofwaardigheid hiervan te herstellen, zal verweerder de in de aanvullende nota aangehaalde "aanvallen" beschouwen als daden van willekeurig geweld in het kader van het aan de gang zijnde conflict tussen Israël en Harnas.*

Aangaande de bewering van verzoekende partij dat haar medische aandoening zoals deze blijkt uit het medisch attest van 31 juli 2020 het gevolg is van de ondergane mishandeling door leden van Harnas, herhaalt verweerder vooreerst dat aan de voorgehouden problemen met Harnas geen geloof gehecht kan worden (supra). Het medisch attest van 31 juli 2020 doet geen enkele uitspraak over de mogelijke achterliggende oorzaak (of oorzaken) van de beschreven aandoening, mocht(en) die er al zijn. De geloofwaardigheid van de ingeroepen mishandeling door leden van Harnas wordt hierdoor dan ook niet hersteld." Voorts is de verwerende partij van mening dat waar de verzoekende partij de in het attest van 31 juli 2020 vermelde aandoening aanhaalt als een belemmerende factor bij het vinden van werk en het vinden van een veilig onderkomen bij eventueel willekeurig geweld, zij overeenkomstig artikel 48/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet alle elementen ter staving van haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de grondslag van deze onderdelen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend. Immers, het gegeven dat verzoekende partij aan spondylitis ankylosans lijdt en hierdoor hinder zou ondervinden bij het vinden van tewerkstelling dan wel een veilig onderkomen in geval van daden van willekeurig geweld, kan bezwaarlijk bestempeld worden als een element dat verzoekende partij niet eerder, en ten laatste in het verzoekschrift waarbij onderhavig beroep werd ingesteld, had kunnen aanbrengen. Hoewel de in het voormelde attest beschreven aandoening reeds sinds september 2018 behandeld werd door de opstellende arts en verzoekende partij gehoord werd op de zetel van het CGVS op 16 juli 2019, meent de verwerende partij dat de in het attest beschreven aandoening niet eerder werd ingeroepen als belemmering bij het vinden van werk of een veilig onderkomen. De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud weliswaar melding van medische problemen heeft gemaakt waarvoor zij sinds 2014 behandeld werd en die overeen lijken te komen met deze vermeld in het voormelde medisch attest, doch nergens gaf verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk was om te werken. Meer nog, de verzoekende partij verklaarde gewerkt te hebben als leraar tot 1 mei 2018. Zij hierbij heeft opgemerkt dat de verklaarde reden voor het stoppen met werken op die datum

bovendien niet aannemelijk is daar deze deel uitmaakt van het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. De verwerende partij geeft wel aan dat uit de verklaringen van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij periodiek thuis bleef omwille van medische redenen en daarvan haar werkgever op de hoogte bracht. De verwerende partij stelt voorts vast dat, gevraagd naar wat zij vreesde bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, de verzoekende partij geen enkele melding maakte van een vrees om niet in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, noch van een vrees om zich niet in veiligheid te kunnen brengen bij eventueel willekeurig geweld. Ook de aanwezige raadsman deed zulks niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.14).

Evenmin werd de huidige problematiek aangekaart in het verzoekschrift. Hierin wordt weliswaar gesteld dat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook werkloos zou zijn en er aldaar reële moeilijkheden zijn om werk te vinden doch verzoekende partij verwijst hierbij louter naar de algemene situatie in de Gazastrook op het vlak van tewerkstelling. Bovendien wordt in het voormelde verzoekschrift op geen enkele wijze geargumenteed dat verzoekende partij omwille van medische redenen een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Hierop concludeert de verwerende partij dat: *“Gelet op hetgeen bepaald is in artikel 39/76, §1, 2e lid Vw. juncto artikel 39/60 Vw., verzoekt verweerder dan ook om deze elementen - i.e. de moeilijkheden die verzoekende partij beweert te zullen kennen om in haar levensonderhoud te voorzien, dan wel om zich in veiligheid te brengen bij eventueel willekeurig geweld en dit omwille van de aandoening vermeld in het betreffende medisch attest - uit de debatten te weren.”*

De verwerende partij vervolgt dat de opstellende arts zich in het attest overigens op geen enkele wijze uitspreekt over de mogelijkheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te voorzien, dan wel om zich in veiligheid te brengen bij eventueel willekeurig geweld. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij ook geheel nalaat om haar summiere beweringen ter zake in de aanvullende nota verder op objectieve wijze te duiden en/of in concreto te staven. De verwerende partij meent dat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij zich, omwille van de algemene humanitaire situatie of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

De verwerende partij vervolgt dat uit het medisch attest ook blijkt dat de verzoekende partij met een specifiek medicijn heden in België behandeld wordt. De verwerende partij benadrukt dat de beoordeling van dergelijke problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van verzoekende partij aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Gaza en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen dient zij zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het is in het kader van deze procedure dat verzoekende partij dient aan te tonen dat de toegang tot adequate behandelingen beperkt is, dat haar door de Gazaanse autoriteiten medische zorg wordt geweigerd, dat zij (grotendeels) afhankelijk is van de door UNRWA verstrekte medische zorg en dat deze door UNRWA verstrekte medische voorzieningen in haar hoofde ontoereikend zijn. De verwerende partij geeft aan dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken zou vaststellen dat de medische situatie van verzoekende partij inderdaad van dien aard is dat er dwingende humanitaire redenen bestaan die pleiten tegen een terugleiding naar Gaza, dit een aanwijzing vormt dat verzoekende partij niet kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA, waardoor er dan op dat moment zou moeten worden besloten dat de bijstand in hoofde van verzoekende partij heeft opgehouden te bestaan.

Tot slot benadrukt de verwerende partij dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of de verwijdering van een ziek persoon al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Hierbij aansluitend wijst de verwerende partij erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in "zeer uitzonderlijke gevallen" wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip

"uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10). Op basis hiervan argumenteert de verwerende partij dat er geen dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen, noch dat de verzoekende partij in Gaza zal terechtkomen in mensonwaardige omstandigheden. De verzoekende partij toont immers, volgens de verwerende partij, niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Gaza, in haar hoofde inderdaad ontoereikend of onbestaande zal zijn. Zoals eerder reeds aangehaald, laat verzoekende partij dit in de aanvullende nota geheel na. De verzoekende partij verwijst enkel in een andere optiek naar enkele algemene rapporten en berichten over de gezondheidszorg en de humanitaire en economische toestand in de Gazastreek die onder druk staan van de COVID-19-pandemie. Bovendien wordt de stelling van de opstellende arts in het medisch attest van 31 juli 2020 als zou de medicatie die verzoekende partij nu krijgt niet verkrijgbaar zijn in de Gazastreek op geen enkele wijze geduid. Zo blijkt uit het attest geenszins waarop de arts zijn stelling baseert, noch zegt het iets over eventuele alternatieve behandelingswijzen. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij er dan ook niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat zij in de Gazastreek verstoken zal zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat er dient besloten te worden dat zij bij een terugkeer naar de Gazastreek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel ID van de Vluchtelingenconventie zal terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 EVRM, i.e. een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

5.2. De verzoekende partij heeft binnen de acht dagen na de kennisgeving van het schriftelijk verslag een replieknota neergelegd. Hierin betoogt de verzoekende partij dat: *“Enerzijds moet Uw Raad rekening houden met alle nieuwe elementen die tot de sluiting der debatten worden neergelegd. Het medisch verslag dd. 31 juli 2020 vormt een nieuw element waarmee rekening moet worden gehouden. Dit document werd zo snel mogelijk gecommuniceerd, via een aanvullende nota die op 11 augustus 2020 werd doorgestuurd. Alle informatie over Gaza na de verspreiding van het coronavirus (na de bestreden beslissing) die in de aanvullende nota is opgenomen, vormt eveneens een nieuw element. Deze algemene informatie is bedoeld om aan te tonen dat de UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand te verlenen aan de bevolking van Gaza en dat daar een humanitaire crisis heerst (verergerd door het Coronavirus) (in dezelfde zin ; zien stuk 3). Meneer [M.] heeft als ziek en kwetsbaar persoon nog meer behoefte aan hulp (vooral medisch). Hij zal er echter niet van kunnen profiteren als hij terugkeert naar Gaza.*

Aangezien Uw Raad volledig rechtsmacht heeft, moet Uw Raad het verzoek om internationale bescherming in al haar aspecten analyseren, met inbegrip van punten die niet uitdrukkelijk aan de orde zijn gesteld in termen van het verzoekschrift of punten die niet specifiek door verzoeker om internationale bescherming naar voren werden gebracht. Bovendien in dit verband baseert het CGVS zich op de verklaringen van verzoeker die dateren van vóór de crisis in verband met het Coronavirus. Uw Raad heeft ook verschillende beslissingen van het CGVS nietig verklaard, met name omdat het verhoogde risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict niet voldoende door de partijen was geanalyseerd (RvV - arrest nr. 224.140 van 19 juli 2019; arrest nr. 227.252 van 9 oktober 2019).

Anderzijds werden de rechten van de verdediging gerespecteerd, aangezien het CGVS de mogelijkheid heeft gehad om een schriftelijk verslag in te dienen over de aanvullende nota die op de terechtzitting werd ingediend. Temeer daar verzoeker de

medische problemen die hij ondervond tijdens zijn hoorzitting in het CGVS al had vermeld.

Ten tweede wat betreft de mogelijkheid van Meneer [M.] om te werken, heeft het CGVS geen rekening gehouden met de gevolgen van het Coronavirus op de economie in Gaza en op de arbeidsmarkt. Zijn ziekte maakt hem nog kwetsbaarder, wat een extra belemmering vormt voor het vinden van een werk. Ook hier baseert het CGVS zich op de verklaringen van verzoeker die dateren van vóór de crisis in verband met het Coronavirus.

Ten derde volgens het medisch attest van 31 juli 2020, lijdt verzoeker aan een spondylitis ankylosans : « La spondylarthrite ankylosante est une maladie inflammatoire chronique, caractérisée par une atteinte des articulations vertébrales, à tendance fusionnelle (...). Il y a classiquement des atteintes au niveau sacro-iliaque, au niveau des pieds (talons) et au niveau des yeux (uvéïte) » (Chu-Brugmann, « La spondylarthrite ankylosante », beschikbaar op : [...] (stuk 1). Meneer [M.] is dus een kwetsbaar persoon. Met de indiening van het medisch rapport van 31 juli 2020 toont verzoeker ook aan dat de UNRWA hem niet de nodige medische bijstand zal kunnen verlenen om te overleven. Naast de algemene informatie waaruit blijkt dat de bijstand van de UNRWA tekortschiet en niet voldoet aan de behoeften van de bevolking (die door de verspreiding van het Coronavirus zijn toegenomen) (zien ook stuk 3), zal de UNRWA hem niet kunnen voorzien van de medicijnen die verzoeker nodig heeft, aangezien deze niet

beschikbaar zijn in Gaza. Het CGVS, dat de verklaringen van Dr. [H.] (een specialist reumatoloog) betwist, verstrekt geen informatie waaruit blijkt dat het voor het overleven van Meneer [M.] noodzakelijke medicijn in Gaza beschikbaar zou zijn.

Ten vierde om verzoeker te laten profiteren van de bescherming of bijstand van de UNWRA is het noodzakelijk dat hij veilig kan terugkeren naar de Gazastrook. Hier ook heeft het CGVS op geen enkel moment rekening gehouden met de gevolgen van COVID-19.” Tot slot bespreekt de verzoekende partij de mogelijkheden voor terugkeer naar Gaza op grond van het rapport “COI Focus Territoire Palestiniën – Gaza – retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020.

6. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een brief neer van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van haar gemeente waarin de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelt dat de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard op 8 september 2020.

7. Beoordeling

7.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

7.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7.3. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"§1. De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen betoog omtrent haar gezondheidssituatie an sich ontwikkeld heeft. In haar verzoekschrift is de verzoekende partij ingegaan op haar vluchtmotieven, de socio-economische omstandigheden in Gaza, de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd wordt en de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Uit hetgeen wat hieronder volgt, blijkt wel dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing verklaringen omtrent haar gezondheidssituatie afgelegd heeft en stukken daarover bijgebracht heeft. Het is pas in de aanvullende nota dat de verzoekende partij haar medische situatie koppelt aan de socio-economische situatie in Gaza waarover zij nieuwe informatie bijbrengt namelijk de uitbraak van de COVID-19-pandemie en de invloed ervan op de gezondheidszorg in Gaza. Deze elementen dateren van na de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift. Deze elementen dienen niet afzonderlijk beoordeeld te worden, maar dienen samen beoordeeld te worden omdat de verzoekende partij, zoals

blijkt uit hetgeen dat volgt, een kwetsbaar profiel heeft daar zij medische zorgen nodig heeft. Omwille van het verband tussen beide elementen vormen deze gegevens samen genomen nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet daar ze betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het indienen van het verzoekschrift.

In de aanvullende nota van 11 augustus 2020 brengt de verzoekende partij een nieuw medisch attest van 31 juli 2020 bij. Het medisch attest van 31 juli 2020 opgesteld door de behandelend specialist reumatoloog bevestigt dat de verzoekende partij lijdt aan een spondylitis ankylosans waarvoor zij sinds de lente van 2019 met "Humira" behandeld wordt. Daarom krijgt zij om de vijftien dagen een injectie. De behandelend specialist benadrukt dat deze behandeling niet mag worden stopgezet en dat deze behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar is. Het gegeven dat de behandeling niet mag worden stopgezet en dat deze behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar is, werd niet eerder aan de verwerende partij meegedeeld. Gelet op het gegeven dat deze behandeling net voorafgaand aan haar persoonlijk onderhoud werd opgestart, dat het om een progressieve aandoening gaat en dat in een eerste fase de verzoekende partij gedurende verschillende maanden met niet steroïde ontstekingsremmers diende behandeld te worden, kan men in casu redelijkerwijze aannemen dat de behandelend specialist ook over een referentieperiode diende te beschikken vooraleer hij de goede werking en noodzakelijkheid van de behandeling volgens zijn inzichten kon bevestigen. Omwille van deze specifieke omstandigheden, doet voormeld medisch attest geen afbreuk aan artikel 39/76 juncto artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet en wordt het niet uit de debatten geweerd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij de mogelijkheid gekregen heeft om overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet hier schriftelijk op te antwoorden waardoor haar rechten van verdediging eveneens gewaarborgd werden.

Bijgevolg kan er geen gevolg gegeven worden aan de vraag van de verwerende partij om de aanvullende nota uit de debatten te weren.

7.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.4.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

7.4.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtredenen;
- verzoekers socio-economische situatie;

- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.4.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die

voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Met betrekking tot haar individuele situatie in de Gazastrook wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U hebt een eigen huis waar uw gezinsleden nog steeds wonen. Als leerkracht had u jarenlang gewerkt in de school Eid Al Agha. Uw familieleden in Gaza hebben ook allemaal werk. Uw zus werkt voor UNRWA en uw broer werkt als taxichauffeur (CGVS, p. 5). Bovendien wonen uw ouders en uw drie broers in Zweden waar ze ondertussen de Zweedse nationaliteit hebben verkregen (CGVS, p. 3). Mochten er zich toch nog financiële noden voordoen, hebt u dan ook familieleden die u vanuit het buitenland kunnen ondersteunen. U maakt echter geen melding van financiële problemen in Gaza. Integendeel verklaart u dat u in 2014 weigerde om naar Zweden te gaan waar uw ouders u met een officiële uitnodiging op legale wijze naartoe zouden laten overkomen, omdat u het goed had in Gaza. U had een huis dat u niet eens hoefde te delen met andere familieleden. U woonde daar met uw gezin. Bovendien had u ook werk, hetgeen al een geprivilegieerde status betreft in Gaza waar de werkloosheidsgraad 60% bereikt. Het CGVS hecht geen geloof aan de redenen die u aanhaalt om Gaza te verlaten, de redenen die u zouden hebben verplicht om uw werk op te zeggen, waardoor afgeleid kan worden dat u bij uw terugkeer naar Gaza uw werk als leerkracht kan voortzetten. In Gaza had u ook toegang tot medische zorg, waarvan u meerdere bewijzen neerlegde. Aldus kan er geconcludeerd worden dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, hetgeen ook door objectieve informatie wordt bevestigd die aangeeft dat Gaza verlaten slechts voor de hogere klasse mogelijk is die dat zich kan permitteren (landeninformatie nr. 3).*

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève”

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij bij het begin van haar gehoor haar medische toestand toegelicht heeft. Ze heeft eveneens haar behandeling uiteengezet. Hierbij gaf de verzoekende partij aan welke medicijnen ze dient te nemen. De verzoekende partij verklaarde dat haar behandeling onder andere inhoudt dat ze om de veertien dagen een injectie krijgt. Ook geeft ze de kostprijs van deze behandeling aan en verklaart ze dat het OCMW de kosten ervan draagt. Voorts verklaart de verzoekende partij dat ze in Gaza aan de hand van pijnstillers behandeld werd, maar dat deze behandeling geen resultaat leverde. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze ongeveer maandelijks in Gaza naar het ziekenhuis diende te gaan (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO]16 juli 2019, p.2).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing medische stukken, die uitgereikt werden door het Nasser ziekenhuis, neergelegd heeft. Uit de deze attesten blijkt dat sinds 11 februari 2017 de artsen van het ziekenhuis op regelmatige tijdstip 24 uur of 48 uur rust voorgeschreven hebben, alsook pijnstillers. De verzoekende partij brengt ook een medisch attest van 13 september 2018 van een Belgisch ziekenhuis bij waaruit blijkt dat de verzoekende partij met spoed in het ziekenhuis opgenomen werd en waarin er aangegeven wordt dat er een vermoeden van “ankyloserende spondylitis” is, maar dat de verzoekende partij nader moet onderzocht worden. Op 25 september 2018 bevestigt de behandelende reumatoloog de “ankyloserende spondylitis”. De behandelend specialist geeft aan dat een behandeling door “anti-TNF-Alpha” wenselijk is, maar stelt dat dit slechts kan opgestart worden nadat de verzoekende partij gedurende verschillende maanden met niet-steroïde ontstekingsremmers behandeld wordt en nadat haar CRP één keer positief was. Voorts voegt de verzoekende partij een ongedateerd schrijven bij waarin aan de verzoekende partij meegedeeld wordt dat ze haar geneesmiddelen slechts mag afhalen na goedkeuring door het centrum, gelet op de kostprijs ervan. De verzoekende partij brengt ook nog een medisch attest van 19 april 2019 bij.

Uit de informatie die de verzoekende partij aan haar replieknota voegt blijkt dat de “ankyloserende spondylitis” een progressieve ziekte is, wat wil zeggen dat de klachten in de loop van de tijd erger worden. In deze nota brengt de verzoekende partij ook nog informatie bij dat in een late fase van de ziekte de gewrichten van de wervelkolom aan elkaar vastgegroeid kunnen geraken waardoor een invaliderende stijfheid van de wervelkolom ontstaat.

Het gegeven dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij, ontslaat haar niet van een onderzoek te voeren naar de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij een terugkeer naar Gaza waarbij rekening wordt gehouden met haar gezondheidssituatie, daar dit in casu met objectieve gegevens onderbouwd wordt.

Uit de stukken die voor het nemen van de bestreden beslissing voorlagen blijkt inderdaad dat de verzoekende partij reeds in Gaza op medische zorgen beroep deed. Uit de vertaling van de attesten die voorliggen blijkt dat aan de verzoekende partij sinds 2017 op regelmatige tijdstip rust voorgeschreven werd. Eveneens blijkt uit het administratief dossier dat de medische behandeling van de verzoekende partij ondertussen werd aangepast in navolging van de gestelde diagnose, namelijk “ankyloserende spondylitis”. Noch uit de stukken die voorliggen noch uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat deze diagnose reeds in Gaza gemaakt werd. Voorts blijkt uit de stukken die voorliggen dat er een specifieke behandeling opgestart werd waarvan de kostprijs van één van de medicijnen van de verzoekende partij 600 euro bedraagt in België. Daarenboven dient dit medicijn tweewekelijks toegediend te worden. De verzoekende partij stelt in dit verband dat het OCMW haar medicijn betaalt.

De verwerende partij merkt terecht op dat uit de attesten die voorliggen geenszins blijkt dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te werken en alzo in haar levensonderhoud te voorzien. De verwerende partij gaat er wel aan voorbij dat uit de medische stukken die voor het nemen van de bestreden beslissing ingediend werden, blijkt dat haar gezondheidssituatie niet vergelijkbaar is aan haar gezondheidssituatie toen zij nog in Gaza verbleef en er werkte. Immers, noch uit de stukken die voorliggen noch uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de diagnose “ankyloserende spondylitis” reeds in Gaza gemaakt werd. Daarenboven werd nu een specifieke behandeling opgestart, waarvan zij eveneens voor het nemen van de bestreden beslissing de kostprijs meegedeeld heeft aan de verwerende partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat met al deze elementen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers socio-economische situatie in Gaza. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij in Gaza over een woning beschikt, werkervaring heeft, een universitair

diploma heeft en over een familiaal netwerk beschikt, doch blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing dat deze elementen op zich voldoende zullen zijn, om in haar gewijzigde levensonderhoud met inbegrip van haar medische situatie, te voorzien gelet op de specifieke humanitaire context van de Gazastrook. Daar de behandeling gewijzigd werd, kan de verwerende partij niet louter stellen dat de verzoekende partij in het verleden in haar medische zorgen kon voorzien om zo impliciet aan te nemen dat dit ook zo zal zijn in toekomst, zonder deze gewijzigde situatie uitdrukkelijk in rekening te brengen.

In de aanvullende nota van 11 augustus 2020 brengt de verzoekende partij bovendien een nieuw medisch attest van 31 juli 2020 bij. Het medisch attest van 31 juli 2020 opgesteld door de behandelend specialist reumatoloog bevestigt dat de verzoekende partij lijdt aan een “spondylitis ankylosans” waarvoor zij sinds de lente van 2019 met “Humira” behandeld wordt. Daarom krijgt zij om de vijftien dagen een injectie. De behandelend specialist benadrukt dat deze behandeling niet mag worden stopgezet en dat deze behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar is. Het gegeven dat de behandeling niet mag worden stopgezet en dat deze behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar is, werd niet eerder aan de verwerende partij meegedeeld. Gelet op het gegeven dat deze behandeling net voorafgaand aan haar persoonlijk onderhoud werd opgestart, dat het om een progressieve aandoening gaat en dat in een eerste fase de verzoekende partij gedurende verschillende maanden met niet steroïde ontstekingsremmers diende behandeld werd, kan men in casu redelijkerwijze aannemen dat de behandelend specialist ook over een referentieperiode diende te beschikken vooraleer hij de goede werking en noodzakelijkheid van de behandeling volgens zijn medische inzichten kon bevestigen.

Met betrekking tot het gegeven dat deze behandeling voor de verzoekende partij niet beschikbaar zou zijn in Gaza stelt de verwerende partij in het schriftelijk verslag dat deze beoordeling een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, namelijk op basis van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij preciseert dat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te beoordelen of de medische problemen van de verzoekende partij aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Gaza en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij vervolgt dat: *“Verweerder wijst er op dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken zou vaststellen dat de medische situatie van verzoekende partij inderdaad van dien aard is dat er dwingende humanitaire redenen bestaan die pleiten tegen een terugleiding naar Gaza, dit een aanwijzing vormt dat verzoekende partij niet kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA, waardoor er dan op dat moment zou moeten worden besloten dat de bijstand in hoofde van verzoekende partij heeft opgehouden te bestaan. Echter, tot op heden heeft verweerder geen kennis van een dergelijke beslissing.”*

De Raad beklemtoont dat het Hof van Justitie in het arrest El Kott heeft geoordeeld dat de instanties alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Ook moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling. Bijgevolg kan de verwerende partij met betrekking tot de gezondheidssituatie van de verzoekende partij, niet louter stellen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet ingediend worden en dat het onderzoek aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt. Daarenboven maakt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nationale wetsbepaling uit, en vormt het geen omzetting van Europese regelgeving omtrent internationale bescherming. Omwille van bovenstaande redenen kan de verwerende partij in casu niet dienstig verwijzen naar het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 13 december 2016, Paposhvili t. België.

In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij vooreerst enkele algemene rapporten en berichten over de gezondheidszorg en de humanitaire en economische toestand in de Gazastrook bij. Op basis van deze rapporten en berichten betoogt de verzoekende partij dat de gezondheidszorg onder druk staat in Gaza omwille van de COVID-19-pandemie. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft deze informatie geen concrete betrekking op haar situatie. Daartegenover verwijst de verzoekende partij in haar aanvullende nota ook naar het medisch attest van 31 juli 2020 van haar behandelend specialist. Dit attest brengt de verzoekende partij eveneens bij. Deze specialist stelt uitdrukkelijk dat de medicatie die verzoekende partij nu krijgt niet verkrijgbaar is in de Gazastrook en dat de verzoekende partij haar behandeling niet mag stopzetten. Uit het schriftelijk verslag van de verwerende partij blijkt niet dat zij dit nader onderzocht heeft, daar de verwerende partij louter betoogt dat de arts niet aantoont waarop hij

zijn stelling steunt, noch aangeeft of er eventuele alternatieve behandelingswijzen mogelijk zijn. In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat aan het medisch attest van 31 juli 2020 de nodige bewijswaarde moet toegekend worden, daar het opgesteld werd door een arts-specialist die de verzoekende partij sinds september 2018 behandelt. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat deze arts vooraleer de tweewekelijkse inspuiting met "Humira" opgestart werd, ook nog een andere behandeling voorgeschreven en geprobeerd heeft. Uit het geheel van het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat er in het verleden wel een alternatieve behandelingswijze door de behandelende arts werd toegepast. De Raad erkent wel dat de behandeling die de verzoekende partij in de Gazastrook kan toegediend krijgen niet van eenzelfde niveau moet zijn als deze toegediend in België. Echter moeten de medische attesten en informatie die voorliggen, met de nodige zorgvuldigheid onderzocht worden, om na te gaan of de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand geen "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" zal ondervinden bij een terugkeer naar Gaza waardoor de verzoekende partij wegens omstandigheden buiten haar wil niet kan terugkeren naar het operationele gebied van UNRWA. In casu bevat het rechtsplegingsdossier onvoldoende informatie omtrent (gespecialiseerde) gezondheidszorg in de Gazastrook, waardoor de Raad deze toets niet kan uitvoeren.

Daarenboven blijkt uit de informatie die verwerende partij aanbrengt, dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. Uit de informatie die de verzoekende partij aanbrengt blijkt dat de COVID-19-pandemie ertoe heeft bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden,

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Ondanks de moeilijkheden waarmee UNRWA geconfronteerd werd, is het bepaalde activiteiten op het terrein blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van december 2019 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

Gelet op het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij en de informatie die voorligt, is de Raad van oordeel dat een grondiger onderzoek zich opdringt om na te gaan of de verzoekende partij zich actueel niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt bij een terugkeer naar Gaza.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante landeninformatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS